



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 50. Martyrium S. Ptolomæi, & aliorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

lycarpi discipuli a Gajo, qui cum Irenæo Sæculum II.
A. C. 165.
vixit; & ego Socrates descripsi Corinthi
ex apographo Gaji. Gratia Dei cum omni-
bus. Et ego Pionius ex præcedenti de-
scripsi, postquam illud quæsi, & Polycar-
pus per revelationem mihi ostendit, sicut
inferius dicam. Hæc collegi pene vetusta-
te jam corrupta, ut Dominus Iesus Chri-
stus me suis electis adjungat. Ipsi gloria
cum Patre, & Spiritu S. in Sæcula Sæcu-
lorum. Amen.

De S. Polycarpi epistolis nullam ha-
bemus, præter illam ad Philippenses; Hieron. de
Script.
Iren. apud
Eus. lib. IV.
c. 20.
certum tamen est, quod plures scripserit
ad vicinas Ecclesias, ut eas in fide confir-
maret, & ad privatos, ut exhortaretur,
& instrueret. Vir fuit clarissimi etiam
apud Paganos nominis. Plures reliquit
Discipulos, quorum aliqui in Gallias ve-
nerunt; nempe S. Irenæus Episcopus Adon. Mart.
24. Sept.
Lugdunensis, qui ab infantia cum ipso
fuerat conversatus. S. Andochus Pres-
byter, S. Thyrsus Diaconus, & S. Felix,
qui Augustoduni Martyrium passi sunt.
Et S. Benignus Presbyter, qui Divione
coronatus est.

§. L.

Martyrium S. Ptolomæi.

Circa id temporis S. Justinus secundam
scripsit Apologiam, injustitiam Ma-
gistratum erga Christianos incusans;

Hist. Eccles. Tom. I.

Ll

huic

Sæculum II.
A. C. 165.

*Eus. IV. hist.
c. 17. ex Ju-
stino.*

huic autem occasionem dedit sequens casus. Erat Romæ quædam mulier, maritum dissolutissimis moribus nacta, cui illa etiam in illicitis obsequi assueverat; Christianorum cœtui deinde adscripta, non satis habuit, propria corrigere vitia, sed etiam marito, ut fœdos habitus dimitteret, persuadere conabatur, timore ignis æterni, illis omnibus, qui rectæ rationi contraria facerent, intentati; huiusmodi admonitionibus mulier mariti animum a se avertit, hinc ipsa divortium cogitabat, ut bruti hominis consortio liberaretur. Amicorum tamen consiliis dedit, ut, quod statuerat, aliquamdiu differret, quasi de mariti emendatione non desperans. Interim ipse Alexandriam profectus est; unde uxori nuntiatum, ipsum in dies in pejora ruere; ergo separari decrevit, eique secundum legum normam divortium denuntiavit. Maritus, Romam reversus, ipsam ad Imperatorem tanquam Christianam defert; ipsa libellum obtulit supplicem, ut sibi ante omnia de rebus suis domesticis disponere liceret, promittens, se deinde ad accusationem responsuram; & quod petiit, impetravit.

Maritus ejus hac dilatione concitatus, cum in uxorem non posset, iram in quemdam nomine Ptolomæum effudit, qui eam in sacris litteris erudierat; eum

coram

coram Urbicio Romæ Præfecto accusavit, & Centurionem, qui eum comprehendere jussus fuerat, alias amicum suum subornavit, ut omiſſis omnibus quæſtionibus tantum hoc ſciſcitaretur, an eſſet Chriſtianus? quod Ptolemæus ingenuè conſeſſus eſt, ideoque a Centurione multo tempore, & ſummo rigore in carcere detentus. Tandem in conſpectum Urbicii Præfecti deductus, ad unicam quæſtionem reſpondere jubetur, an ſit Chriſtianus; quod denuo conſtantiffime conſeſſus, illico jubente Præfecto ad mortem ducitur. Non tulit nefas quidam Lucius, tunc præſens, & ipſe Chriſtianus, ſed in Præfectum invectus, *quo tu jure*, inquit: *hominem nec adulterii, nec homicidii, nec rapinæ, nec alterius cujuſvis criminis reum, ſed ob ſolum Chriſtiani nomen capite damnas? crede mihi, Urbici! hæc ſententia iniqua contra mentem Pii Imperatoris, & filii ejus Philoſophi, & Sacri Senatus lata eſt.* Urbicius nihil ad Lucium, niſi hoc ſolum: *Etiam tu Chriſtianus eſſe videris?* Quod cum Lucius conſtanter affirmaveſſet, juſſit, ut & ipſe duceretur. Reſpondit Lucius; magnas ſe illi gratias debere, quod hac ſententia non tantum a peſſimis Dominis manumitteretur, ſed etiam in familiam Dei Patris, & optimi Regis transmitteretur. Superveniens tertius Chriſtianus ad eandem ca-

Ll 2

pitis

Sæculum II.
A. C. 166.

pitis poenam condemnatur. Hæc Romæ gesta sunt circa annum centesimum sexagesimum sextum.

§. LI.

Secunda Apologia Iustini.

Ex hoc casu S. Iustinus occasionem sumpsit, Magistratum, & iudicum iniquitatem manifestandi in sua secunda apologia, ubi per modum objectionis inquit: *Erit forte aliquis, qui nobis dicat; ergo vos ipsos omnes interficite, & abite ad Deum vestrum, nec nobis ultra molestiam facite.* Ad hoc respondet; id sibi per fiduciam, quam in Dei providentiam ponerent, non licere. Post hæc Idololatriæ originem, cujus auctores Diaboli essent, ostendit. Deo vero peculiare nomen non esse. Malos Dæmones, rectæ rationis ductum sequentes, semper fuisse persecutos, sicut Socratem. Tum subdit: *Meipsum fraudes alicujus ex ipsorum numero, quos Philosophos dicunt, non evitaturum spero, sed ad crucem damnandum, etsi nullus in orbe Philosophus præter unum Crescentium Cynicum foret.* Et post alia inquit: *Ne testes desint, quibus mendacia, in Christianos prolata, probentur; equuleo imponuntur mancipia, infantes, fœmina in hunc finem, ut per exquisita tormenta confessio incestuum, & conviviorum, quibus infantes devorantur, extorqueatur;*
hæc